

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ နောက်တွယ်မှာ

အခန်း (၁)

“ဖေဖေ . . . သားတို့ ဒီလကုန် ကျောင်းပိတ်ပြီ၊ အဲဒါ မန္တလေးက ဘွားဘွားတို့ ဆီ သွားလည်ရအောင်နော်”

“သား”

သားက နေ့ကို တစ်ချက်တောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့အဖေကို ပူဆာ နေလေသည်။ ။

အရိပ်ပြလို့ လည်း မရ၊ မျက်လုံးပြူး၍ မရသည် မှာ ယခုခေတ်က လေးတွေရဲ့ ထုံးစံလို့ ဖြစ်နေသည် လားတော့ မသိ။

“နော်လို့ ဖေဖေ . . . ဟိုတစ်နေ့က ဘိုးဘိုး ဖုန်းဆက်တော့ သားကို လာခိုင်းနေတာလေ၊ ဘွားဘွားတို့ ဆီသွားချင်တယ်”

“အင်းပါ . . . သားရယ်”

“ဖေဖေကလည်း အင်းပါလို့ မပြောနဲ့ လေ၊ ဖေဖေပဲ ယောက်ျားဆို တာ စကားတစ်ခွန်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရတယ် ပို့မယ်ဆိုပို့မယ် ၊ မပို့ဘူးဆို မပို့ဘူးလို့ ပြောရမယ်ဆို ‘အင်း’ဆိုပြီး ကတိတစ်လုံးကို လွယ်လွယ်မပေးရဘူးလေ”

“နေရဲရင့်”

ဒေါသနှင့်အတူ သားရဲ့ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ။ သားက ငိုမဲ့ မဲ့နှင့် လှည့်လာသည်။ ။

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် ‘ကျော်သွေးညီညာ’ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။

“ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ တစ်ဇွတ်ထိုးဖြစ်နေရတာလဲ၊ မေမေတို့ အားရင် လိုက်ပို့မှာ ပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . .အရင်နှစ်ကလည်း မေမေက ပို့မယ်ဆိုပြီး မပို့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေကို ပြောတာ၊ သား ဘွားဘွားတို့ ဆီ သွားချင်တယ်လို့ ပြောနေတာ”

မျက်ရည်တွေ ကျနေသည့်သားကို သနားမိသော်လည်း ဘာကိုမကျေနပ်မှန်း မသိစွာ ဘယ်အရာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ဘဲ

“မင်းအဘွားဆီသွားဖို့ က အဲဒီလောက် အရေးကြီးနေသလား နေရဲရင့်၊ လူကြီးတွေ အလုပ်အားလား၊ မအားလား မသိဘူး . . .ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာပဲသိတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ပူဆာဦးမလားဟင်”

“အား . . . မေမေရေ ကြောက်ပါပြီ၊ နောက်တစ်ခါ မပူဆာတော့ပါဘူး . . .ဟီး ဟီး ဟီး”

သားက တင်ပါးကိုပွတ်၍ ငိုတော့သည် ။ ထိုစဉ် နေဆုပ်ကိုင်ထားသည့်သားကို ဆွဲလိုက်တာမို့ နေ မော့ကြည့်မိတော့ . . .

“ဇူးဇူး . . . ဒီမှာ နင့်မောင်လေးကို လာခေါ်စမ်း၊ သားသွား . . . မမနဲ့ လိုက်သွား”

ထ မ င်းစ ဘးခ န်းထဲ မှာ ချောင်းကြည့်နေသည့် ဇူးဇူးက ကျော်အသံကြောင့် ချက်ချင်း ပြေးထွက်လာကာသားကိုခေါ်၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ။

“လာ မောင်လေး”

ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် နေ့လက်ကို ကယောင်ကတမ်း ငုံ့ကြည့်ရင်း ငိုချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

“ကလေးကို ဘာလို့ ရိုက်တာလဲ နေ”

ဒေါသတကြီးမေးသံကြောင့် နေ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ကျော်ကို မော့ကြည့်မိပြီးမှ မျက်နှာကို တင်းပစ်လိုက်သည်။ ။

“လူကြီးတွေ စိတ်ရှုပ်နေလားမသိ တတွတ်တွတ်ပြောနေလို့ ရိုက်တာလေ”

“ကလေးက သိမလား၊ ငါ့သားကို ပါးစပ်နဲ့ ပြောတာတောင် မခံနိုင်ဘူး၊ မင်း . . . မင်း ဘာလို့ ရိုက်ရတာလဲ”

“နေ့သားကို နေရိုက်တာ ကျော် ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး”

“ဘာ . . . ဘာကွ”

“ဟင်း”

နီရဲတင်းမာသွားသည့် မျက်နှာကြောင့် နေ မှားသွားပြီဆိုသောအသိနှင့် . . .

“ မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒီလို”

“တော် . . . တော်စမ်း . . . မင်း”

တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ တစ်ခါမှ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မရှိခဲ့သောကျော်က နေ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ အသိမရှိသူတစ်ယောက်လို နေ့ကို ရှေ့တိုး နောက်ငင်ခါရင်း . . .

“မင်း . . . မင်းက ငါ့ကိုသားရဲ့ အဖေလို့ ဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်ဘူး ဆိုပြီး ကြေညာလိုက်တာလား၊ သားရဲ့ ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်

ခွင့် ငါ့မှာ မရှိဘူးလားဟင်၊ မင်း . . .မင်း ပြောရက်လိုက်တာ”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ နေ အဲဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကျော်”

“မပြောနဲ့ . . .မင်းအသံကို ငါ မကြားချင်ဘူး နေနေသော်”

“ဝုန်း”

“အား”

ကျော်က ဒေါသနှင့် သူမကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရာ ထမင်းစားစား ပွဲနှင့် တိုက်မိပြီး နေ လဲပြိုမလိုဖြစ်သွားကာ အံ့ဩလွန်စွာ ကျော်ထံမှ အကြည့်မလွဲမိချေ။

ဘုရားရေ . . .

နေ့ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကျော်ကို ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်သွားစေသ တဲ့ လား။ ဟင့်အင်း . . . အဲဒီလိုရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ကျော်။ ကျော် အပေါ်မှာ မကျေနပ်တာရှိပေမယ့် ကျော်ကို တမင်ထိခိုက်အောင် ပြော တာ မဟုတ်ဘူး ။

“တောက် . . . မင်း အဲဒီလိုတွေ အပြောမတတ်ပုံတွေကြောင့် . . .”

ပြောလိုက်စမ်းပါ ကျော်။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှ မချစ်နိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုတာလေ။

“ဒီနေ့မှာ မင်းရဲ့ သဘောထားကို ငါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိခဲ့ရပြီ နေ နေသော်၊ မင်းက ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် မ သတ်မှတ်ခဲ့ဘူးကိုး”

“ကျော် . . . အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ၊ နေ မှားခဲ့တယ်၊ လွန်တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ”

“အေးပါ . . . မင်းကတော့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြီးပြီးရော ပြောလိုက်တာ အလွယ်တကူ တောင်းပန်နိုင်ပေမယ့် ငါလုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“ဒုန်း”

“ခွန်း”

ဒေါသတကြီးနှင့် ထိုင်ခုံကို လွင့်စဉ်သွားအောင် ကန်ထုတ်၍ ကျော်ထွက်သွား၏။

ကျော် မသွားပါနဲ့ ။

ခေါ်သံက နှုတ်ခမ်းဝနှင့်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည် ။

စားပွဲမှောက်ကာ အသံတိတ်မျက်ရည်များ ကျနေစဉ် လက်ကို လာရောက်ထိတွေ့သည် အထိ တွေ့ကြောင့် နေကြည့်မိတော့ နေ့ကို မျက်ရည်တွေနဲ့ ကြည့်နေသည့်သား။

“သားရယ်”

သားကို ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်မိသည် က အားကိုးရာ တစ်ခုနယ်။ ကျော်နှင့်နေ့ကြားမှာ သားဆိုတဲ့ နောင်ကြိုးလေးသာ မရှိခဲ့လျှင် ပေါင်းစပ်ခြင်းဆိုသည် မှာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ချေ။

“ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ မေမေ”

“သားကို မေမေရိုက်မိလို့ ပေါ့ကွယ်”

“သား မနာပါဘူး မေမေရဲ့ ၊ နောက်တစ်ခါ သား ဘွားဘွားတို့ ဆီ သွားမယ်လို့ မပူဆာတော့ဘူး နော် မေမေ၊ မေမေ မငိုနဲ့ တော့နော်”

“အင်းပါ သားရယ်”

သားက နေ့ကို မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးသကဲ့သို့ နေကလည်း သားရဲ့

မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးပြီး သားရဲ့ နဖူးလေးကို နမ်းရှိုက်မိသည်။ ။

သားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ မေးတဲ့ နေ့ကို ကျော် ဒေါသဖြစ်တာ နေ့ သိ
တာပေါ့။ နေ့အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ အေးတိအေးစက်နိုင်နိုင် သားနဲ့ ပ
တ်သက်ရင် သားအပေါ် အလိုလိုက်နိုင်တာ၊ ချစ်နိုင်တာတွေဟာ နေ့ထ
က်တောင် သာလွန်နေသေးသည် ပဲ။

သားနဲ့ ပတ်သက်ရင် နေ့မှာ စိတ်ပူရတာ မရှိပါဘူး ကျော်ရယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .။

* * *

အပိုင်း (၁)

သိကျွမ်းရခြင်း၊ ရင်းနှီးရခြင်း၊ ချစ်ခင်ရခြင်း၊

ထို့နောက် ခွဲခွာရခြင်းတို့ သည် . . .

နှလုံးသားများ စွာ၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ။

အခန်း (၂)

“ကျော်ရေ . . . ပြီးပြီလား သွားမယ်လေ”

“အေး . . . ခဏလေး ပြည့်”

စကားသံတွေကြောင့် နေ စာကျက်နေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ကျော်တို့ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသော ခင်ပြည့်စုံကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ။ ကျက်လက်စ ဘိုင်အိုစာအုပ်ကိုပိတ်၍ အဆင်သင့် ပြင်ပြီးသား လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ။

နာရီကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ရှစ်နာရီထိုးရုံပဲမို့ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေတတ်သည့် ကျော် အကြောင်းကိုလည်း သိစွာ အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ။

“နေနေ . . . သမီး ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်တော့လေ”

“ဆံပင်စည်းဖို့ ပဲ ကျန်တော့တယ် မေမေ”

“ကဲ . . . လာ မေမေစည်းပေးမယ်”

မေမေက မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ခေါင်းစည်းကြိုးနှင့် ဘီးကို သွားယူပြီး စာကျက်နေသည့် သူမ နောက်ဘက်တွင် လာရပ်ကာ ဆံပင်စည်းပေးလေသည်။ ။

“မေမေ . . . ကထိန်ကြေးပေးရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် စနေနေ့ ပိတ်တယ်”

“အေးပါ . . . တနင်္လာနေ့ စာမေးပွဲ ဖြေမှာ ဆို”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဘယ်ဘာသာ အရင်ဖြေမလဲ မသိဘူး”

“စာတွေ သေချာကျက်နော်၊ ညည်းက ရှန်းတန်းတန်းရယ်”

“မေမေကလည်း ”

နေက သဘောကျစွာ ရယ်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို နောက်တစ်ခါ ကြည့်မိပေမယ့် ကျော်နှင့် ပြည့်က သူမအိမ်ဘက် ကူးမလာသေး။

“ဟွန့် . . . ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဝါးတီးပြီး အချိန်တွေ မေ့နေတာလား မသိဘူး”

တိုးဖွဖွ ရေရွတ်ပြီးတော့ နာရီကို ပြန်မော့ကြည့်မိကာ

“မေမေ”

“ဟဲ့ . . . မသွားသေးဘူးလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“သွားမှာ ပါ . . . ကျော်တို့ မလာသေးလို့ ၊ သူတို့ ကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး . . . သွား သွား”

တစ်ခါတည်း လွယ်အိတ်လွယ်ရင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည် ။ သူမတို့ အိမ်က အုတ်ဖိနပ်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်လေး။ လခစားဝန်ထမ်းဖြစ်သော ဖေဖေကြောင့် အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင်နှင့် နေခွင့်ရသည် မှာ ကံကောင်းလွန်းလှသည် ။ ဤကဲ့သို့သော ရပ်ကွက်ကြီးထဲတွင် ကိုယ့်ဝင်း ကိုယ့်ခြံနဲ့ နေရဖို့ ဆိုတာ အင်မတန်မှ ခက်ခဲသောကိစ္စဖြစ်သည် ။

ထို့ပြင် ဖေဖေကော မေမေပါ ချမ်းသာသူတွေမဟုတ်ဘဲ ဆင်းရဲသည့် မိသားစုမှ ဆင်းသက် လာသူများ မို့ ယခုလို နေနိုင်ခြင်းဟာ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးမရှိသော ဖေဖေကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်သလို၊ စီးတဲ့ ရေဆည်တဲ့ ကန်သင်းဖို့ ဆိုသလို စည်းစနစ်နှင့် စုဆောင်းနိုင်သော မေမေကြောင့်ဟု လည်း ဆိုနိုင်သည် ။

ကျော်တို့ အိမ်နဲ့ နေတို့ အိမ်ကြားရှိ အုတ်တံတိုင်းမှ တံခါးပေါက် သေးသေးလေး လုပ်ထားသည် ။ ထိုတံခါးပေါက်ကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည် ။

“ကျော်တို့ မသွားကြသေးဘူးလား”

တံခါးပေါက်ဝ၌ ဖိနပ်များ ချွတ်ထားသည် ကို မတွေ့ရသဖြင့် နေပြုံးလိုက်သည် ။ ထိတ်လန့်တတ်သော နေ့ကို ဒီကောင်နှစ်ကောင် ခြောက်လှန့်ဖို့ ပုန်းနေလောက်ပြီ။ ဟိုဟိုဒီဒီလှည့် ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည် ။

“ကျော်နဲ့ ပြည့် ပုန်းမနေနဲ့ နော် . . .ငါသိတယ်”

ကျော်မေမေက ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် နေ့ကို မြင်တော့ အံ့ဩသလို ကြည့်သည် ။ နေက ပြုံးပြရင်း . . .

“အန်တီဆွေ . . . ဟိုကောင်တွေ ပုန်းနေကြတာလား”

“ကျော်တို့ ကျောင်းသွားပြီလေ သမီးရဲ့ ၊ သမီးက ဒီနေ့မသွားဘူးလား၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟင်”

ဖျတ်ခနဲ ပြုံးရွှင်ခဲ့ရသော အပျော်တွေက ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီး အန်တီဆွေကိုပဲ ကြောင်ငေးကြည့်မိတော့ အန်တီဆွေက ရယ်ရင်း . . .

“သမီးကို စနောက်သွားကြပြီထင်တယ်၊ အိမ်ဘက်ရောက်ရင်ရောက်နေမှာ ”

“ဟင့်အင်း . . . နေ့ဧည့်ခန်းထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေတာ ရောက်မလာပါဘူး”

“ကွယ် . . .ဒီကလေးတွေ နောက်စရာရှားလို့ ”

ရယ်နေသော အန်တီဆွေရဲ့ မျက်နှာကလည်း မကောင်းတော့ချေ။

“ဟောတော် ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ လမ်းလျှောက်ရင် မိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အန်တီ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ် အန်တီဆွေ”

“လာပါ သမီးရယ် . . . တော်ကြာ ကျောင်းနောက်ကျလိမ့်မယ်”

မတတ်သာလွန်းလို့ သာ အန်တီဆွေရဲ့ ကားပေါ်မှာ ပါလာခဲ့ရတာ နေ ဘာကို မကျေနပ်မှန်း မသိတော့ချေ။

“ဒီကလေးတွေ အန်တီက ခါတိုင်းလို ဝင်ခေါ်နေတယ်ပဲထင်တာ၊ ခါတိုင်းထက်တောင် စောသေးတယ်၊ ဒီနေ့ သင်္ချာစာအုပ် ထပ်စရာရှိသေးတယ်ဆိုလား၊ ကျောင်းမတက်ခင် ထပ်ရမယ်တဲ့ ”

“ဟင်”

နေ့ခန္ဓာကိုယ် မတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ပျော့ကျသွားသည် ။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်နဲ့ လွယ်အိတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝမ်းနည်းမှုက လှိုက်ခနဲ။

“ကလောင်...ကလောင်”

“ဟော... အခုမှ ကျောင်းတက်တာ သွား သမီး”

“အန်တီဆွေ ကျေးဇူးပဲနော်”

“အမယ်လေး...ရပါတယ် သမီးရယ်”

နေကျောင်းထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်ခဲ့ပေမယ့် သင်္ချာဆရာမကတော့ ရိုက်ဖို့ သေချာနေပြီ။ စာအုပ်က ထပ်၍ မရတော့ချေ။

ကျောင်းခန်းဝသို့ရောက်တော့ အတန်းပိုင်ဆရာမတောင် ဝင်နေပြီ။

“ဆရာမ ဝင်ခွင့်ပြုပါရှင်”

“ဝင်...ဝင်”

ပြေးလွှားခဲ့ရသည် မို့ လူက ဟောဟဲဟောဟဲဖြစ်နေသည် ။ ကျော်နှင့်ပြည့်က တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာကို နေမြင်ဖြစ်အောင် မြင်ခဲ့ရသေးသည် ။ အတန်းပိုင်ဆရာမဆီမှာ အပတ်စဉ် ကထိန်ကြေးထည့်ပြီး ပြန်လာတော့ ရှေ့ခုံမှ သဇ္ဇာက ...

“နေနေသော်...သင်္ချာစာအုပ် ထပ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့ လဲ မပြီးသေးလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကျောင်းနောက်ကျလို့ အခုနေ သွားထပ်ရင်လည်း ဆရာမက သိမှာ ၊ မထူးဘူး အရိုက်ခံရမှာ ပဲ”

နေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မတူညီသော ပြည့်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို နှင် အစကတည်းက သိနေတာပဲနေရယ်။ ဘာကို ဒေါသဖြစ်နေဦးမှာ လဲ ဟု ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေသိမ့်၍ မြန်မာစာအုပ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

နေတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တွင် နေက ဆင်းရဲသူဖြစ်ပြီး ပြည့်နဲ့ ကျော်က ကြွယ်ဝသူတွေ ကြွယ်ဝသူချင်း တူသော်လည်း ပြည့်တို့ မိသားစုက ဂုဏ်ပကာသနကို မက်မောသည်။ ။

မြန်မာစာဆရာမက သဒ္ဒါသင်ပြီး အိမ်စာပေးကာ ထွက်သွားသည်။ ။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေအားလုံးရဲ့ အသံတွေက အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်။ သင်္ချာဆရာမရောက်လာတော့မှာ မို့ စာအုပ်ထပ်သူတွေ၊ ကူးသူတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည်။ ။

ကျော်က နေ့ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“စာအုပ်သွားထပ်ထား လိုက်လေ”

“နေပါစေ . . .ရိုက်ခံရမယ့်အတူတူ ထပ်လိုက်ရင် သိက္ခာကျတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

သင်္ချာဆရာမက စည်းကမ်းကြီးလွန်းသည်။ ။ ကျောင်းတက်ပြီးမှ စာအုပ်ထပ်တာ မကြိုက်။ ထိုစာအုပ်များကို လွှင့်ပစ်တတ်သေးသည်။ ။

“အားလုံးမတ်တတ်ရပ်”

အတန်းခေါင်းဆောင်ရဲ့ အော်သံကြောင့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေအားလုံး အသံတိတ်ကာ မတ်တတ်ထ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ။

“ထိုင် . . .ထိုင် စာအုပ်တွေ ထပ်ထားကြလား၊ မထပ်တဲ့ လူတွေ မတ်တတ်ရပ်”

ဆရာမက ဒါပဲပြောပြီး ကျောက်သင်ပုန်းတွင် သင်္ချာမေးခွန်းများ ချ
ရေးနေသည်။ ။ ပြီးမှ စာအုပ်မထပ်သူများကို တစ်ယောက် နှစ်ချက် ရိုက်
သည်။ ။ နေ့နားရောက်လာတော့ . . .

“နေနေသော် ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ညည်းက ဘာလို့ မတွက်ခဲ့ရတာလဲ”

“တွက်ခဲ့ပါတယ် ဆရာ . . . ကျောင်းတက်မှ ရောက်လာလို့ ပါ”

“ဖြစ်ရမယ်”

အတန်းထဲတွင် စာတော်သူစာရင်း၌ ပါသူမို့ ဆရာမက
နည်းနည်းပါးပါး ဆူပြီးရိုက်သည်။ ။ ထိုရိုက်ချက်နှင့် အနာသည် လက်ဖ
ဝါးမှာ မဟုတ်ဘဲ ရင်ဘတ်ထဲ၌ ဖြစ်လေသည်။ ။

* * *

အခန်း (၃)

“ကလင် . . .ကလင်”

မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်တော့ အားလုံးက မတ်တတ်ထရပ်၍ ဆရာမကို နှုတ်ဆက်ပြီး မုန့်ဆိုင်ဆီသို့ အလှအယက် သွားကြ၏။

“နေ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“နေပါစေ ကျော်၊ ငါ စာမရသေးလို့ ”

“ငါတို့ ဝယ်ခဲ့မယ်နော် နေနေသော်”

ပြည့်စကားကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဖြစ်ချေ။ စာအုပ်ပိတ်ပြီး ထရပ်လိုက်တော့ ဘိုင်အိုဆရာမက . . .

“နေနေသော် . . .ဆရာမကို လိုက်ပို့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ သဉ္ဇာ ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ဟာ

“အေး . . .အေး”

သဉ္ဇာကိုခေါ်ပြီး ဆရာမဆီမှ စာအုပ်ထုတ်သယ်၍ လိုက်ပို့ပေးသည်

။

သဉ္ဇာဆိုတာလည်း စာကြိုးစားသူတစ်ယောက်။ သို့သော် ကျောင်းဝတ်စုံဆိုတာ သုံးစုံ ထက် ပိုမရှိအောင် ဆင်းရဲသော သူ။ မောင်နှမ (၆) ယောက်တွင် သူက အလတ်ဖြစ်သည် ။

“နင်ကကော ကျောင်းနောက်ကျလို့ ပဲလား သဉ္ဇာ”

မနက်က သင်္ချာစာအုပ်မထပ်တာကို နေက ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက် တော့ သဉ္ဇာက ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ကိုးပုဒ်မှာ ငါ မတွက်တတ်တာ တစ်ပုဒ်ပဲပါတာဟ”

“ကျောင်းနောက်ကျလို့ ပြောနေတာ တကယ်ကော တွက်ခဲ့ရဲ့ လားမ သိဘူး၊ အပြောကတော့ မိုးပေါ်မှာ ဟွန့်၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မပြောလို့ မရဘူး ပြည့်စုံ၊ ပြောစမ်းပါဦး .. . အပြောက မိုးပေါ်မှာ ဆိုတာ”

“ဟင်”

“နေနေ”

နေက ပြည့်ရဲ့ ရှေ့တွင် သွားရပ်လိုက်တော့ ပြည့်က ပြောလက်စ စ ကားတွေ ရပ်တန့်သွားပြီး နေ့ကို ကြောင်သလိုကြည့်နေသည်။ ကျော်က တော့ ဟိုဘက်ပဲ ဆွဲတော့မလိုလို၊ ဒီဘက်ပဲ ဆိုတော့ မလိုလိုနှင့် ရှိနေသည်။

“ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့အတင်း ပြောနေတယ်ပေါ့၊ နင် မရှက်ဘူးလား”

“ဘာကိစ္စ ငါက ရှက်ရမှာ လဲ၊ ဘာမှ မပြောရဲစရာမရှိဘူး ဟုတ်တယ်လေ၊ အပြောကြီးတာကို အပြောကြီးတယ်လို့ ပြောတာ နာတတ်ရင် လည်း နာပေါ့”

“အေး . . . နာရမှာ ငါ မဟုတ်ဘူး ပြည့်၊ ငါက အပြောကြီးလား မကြီးလား နင်ပိုသိမှာ ပေါ့၊ မနက်က နင်တို့ တွေ သွားနှင့်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် ငါစာအုပ်ထပ်လို့ မရတာ”

“အဲဒါ နင့်ဘာသာပျင်းတာပဲ၊ ကျောင်းသွားဖို့ ဝီရိယမရှိဘဲနဲ့ ”

ပြည့်အပြောကြောင့် နေ ဆတ်ဆတ်ထိမခံလောက်အောင် နာသွားရ ကာ . . .

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါ ငါ့အတွက် သင်ခန်းစာယူသင့်တာပေါ့၊ ငါ ဝီရိယ မရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ညံ့တာ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ နင်တို့ အပေါ် ယုံကြည်ပြီး ငါ ညံ့ခဲ့တာ အဲဒီရလဒ်ကြောင့် ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အရိုက်ခံခဲ့ရတာ”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့ နေ၊ ငါတို့ က နင် ရိုက်ခံရပါစေဆိုပြီး နင့်ကို ထားခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပျော်ချင်ရုံသက်သက်၊ စာအုပ်ထပ်ဖို့ ငါတို့ ကျောင်း ရောက်မှ သတိရတာ”

“ဟုတ်လား . . . နင်တို့ ရဲ့ စိတ်က တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတယ် နော်”

မုန့်စားဆင်းချိန် ကျောင်းခန်းထဲတွင် လူလေးငါး ဆယ်ယောက် လောက်သာရှိပြီး ပြည့်နဲ့ နေနဲ့ မတည့်မှုကို မကြာခဏမြင်တွေ့နေရသဖြင့် ဘယ်သူမှ ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုနေခြင်းမ ရှိချေ။

သဉ္ဇာက နေနဲ့ အတူ ပြန်လာရင်း ရပ်လက်စမို့သာ ကြည့်နေခြင်းဖြ စ်သည် ။

“ကဲ . . .တော်ကြပါတော့ဟာ၊ နေ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်နေ့ လာခေါ်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ကျော်၊ နင်က ငါ့ကို လာမခေါ်လို့ စိတ် ဆိုးနေတယ်လို့ ထင်နေသလား၊ ခေါ်စရာမလိုပါဘူး၊ ငါ ပျင်းလား၊

မပျင်းလား၊ ညံ့လား၊ မညံ့လား သိရဖို့ အတွက် ငါ တစ်ယောက်တည်း လာမယ် နှင် လာခေါ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဟား...ဟား... ကြိုက်တယ်ဟေ့”

ပြည့်စုံက ဝမ်းသာအားရ ရယ်ပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်နေသည့် ကျော်ပ ခုံးကိုတိုက်၍ ...

“အိုကေ...ကျော် ဒါဆိုရင် ငါတို့ အချိန်ကုန်သက်သာတာပေါ့နော်”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အဲဒီလိုမပြောနဲ့ လေ၊ ဒါက ငါတို့ အမှားပဲ၊ နင့်ကို ပြောသားပဲ သွားခေါ်ဖို့ ကို”

“ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ကို အပြစ်တင်နေတာလား ကျော်သွေးညီညာ၊ ငါ အမုန်းဆုံးက ငါ့ကို အပြစ်တင်တာပဲ”

“ဟွန့်... တော်တော်အတ္တကြီးတာပဲ”

“နေက ခပ်မဲ့မဲ့ပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်တော့ ခင်ပြည့်စုံက ရှူးရှူး ရဲ့ရဲ့ ဒေါသဖြစ်ကာ ...

“နင်...နင် ဘာပြောတာလဲ”

“နင် နားမကန်းရင်တော့ ကြားပါတယ်”

“နေနေသော်ရယ် လာပါ၊ ကျောင်းတက်လို့ ဆရာမတွေ့ရင် ဆူနေဦး မယ်”

ပြည့်စုံက နေ့ကို ရိုက်ဖို့ ရှေ့တက်လာသဖြင့် သဏ္ဍာရဲ့ လက်ကိုဖယ်ပြီး ...

“ လာလေ ရိုက် လိုက်လေ၊ ငါ့အသားကို နင်ထိရင် နင်ဘယ်လိုဖြစ် သွားမလဲ စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“အံ့မယ် . . . နင်က”

“တော်တော့လို့ ဆို . . .ကဲ . . .”

“ဟင်”

ကျော်က စိတ်မရှည်စွာ ပြည့်စုံရဲ့ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး နေ့ရဲ့ လက်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ နေ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

မယုံနိုင်စွာ ကျော်ကို ကြည့်နေမိပေမယ့် ကျော်က သူမကို ကြည့်မနေ။ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး -

“မိန်းကလေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ တော်တော်စိတ်ရှုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ထစ်ခနဲရှိရင် စိတ်ကောက်မယ်၊ စိတ်ဆိုးမယ်၊ ပြီးရင် . . . ဘာမှ ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီက တားတဲ့ ကောင်ကတော့ ငပေါကြီးဖြစ်လို့ ”

“နင်တင် ပေါတာ မဟုတ်ဘူး ကျော်သွေးညီညာ၊ ဒီနေ့မှာ ငါဟာ နင့်အတွက် ဘာမှ အလေး အနက်ထားစရာမလိုတဲ့ ခပ်ပေါပေါမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့တာကိုတော့ ငါ တော်တော် ဝမ်းနည်းမိတယ် . . . ၊

ငါဟာ နင် ဆောင့်ဆွဲလိုက်တဲ့ နေရာမှာ မရှိဘဲ တွန်းခံရတဲ့ အဖြစ်က တော်တော် အရုပ်ဆိုးလွန်းတယ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဥပေက္ခာတွေရခဲ့တဲ့ ဒီနေ့ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပိုပြီးတော့ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်အောင် ရှစ်တန်းနှစ်က ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ နင့်ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ရေးထည့်ပစ်ရမှာတော့ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ကျော်”

“နေနေသော်”

“ဟင်”

သဉ္ဇာက နေ့ရဲ့ လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်၍ ခေါ်လိုက်မှ နေသတိဝင်လာသူလိုဖြစ်ကာ -

“ဟင်း”

မကျေနပ်မှုကို သက်ပြင်းအဖြစ် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ အတန်းထဲမှာ ဆရာမ ဝင်လာတော့လည်း ငြိမ်သက်နေမိတော့သည် ။ စိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင်ထိန်းရင်း -

“သဉ္ဇာ . . . နင် ထမင်းပြန်စားမှာ လား”

“အေး . . .ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“အတူတူပြန်ရအောင်”

“အေး . . .အေး”

ကျော်က နေ့ကိုလည်း ကြည့်သည် ။ ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေ ပါနေမလား။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးတော့ . . .

“နေ . . . ဘာလို့ သဉ္ဇာနဲ့ ပြန်ရမှာ လဲ၊ ငါတို့ နဲ့ ပြန်နေကျကို၊ အလကားပြီးပြီးသားကို စိတ်ထဲ ထားနေသေးတယ် အရူးမ”

ဟု ရယ်အောင် စနောက်နေပေမယ့် နေကတော့ မရယ်ဘဲ . . .

“နင် သွားနှင့်ပါ၊ ငါ ဒီနေ့ သဉ္ဇာနဲ့ ပဲ ပြန်ချင်တယ် ကျော်၊ နင် ငါ့စိတ်ကို သိနေတာပဲ”

ကျော်က မျက်နှာမကောင်းတော့ဘဲ အခန်းပေါက်ဝရောက်ပြီဖြစ်သော ပြည့်နောက်ကို ပြေးလိုက်သွား၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို နေအံကြိတ်၍ ကြည့်ပြီး မတ်တတ်ထ ရပ်ပြီး သဉ္ဇာနဲ့ အတူ အိမ်ပြန်လာခဲ့ သည် ။

“နင်တို့ ကလည်း ဒီလောက်ခင်နေကြတာကို စိတ်ထဲ ထားနေသေးတယ်”

ဟု ကျော်ပြောသည့်စကားမျိုးကို သဗ္ဗာက ဆိုလေသည်။ ။ နေ ခေါင်းယမ်းကာ . . .

“နင် မသိပါဘူး သဗ္ဗာရယ် . . .ပြည့်က အရမ်း အတ္တကြီးတယ်”

“ငါ သိတာပေါ့၊ ငါတို့လို ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေဆိုရင် နှာခေါင်းရှုံ့ချင်တယ်၊ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဘာထူးလဲ အတူတူပဲပေါ့၊ ပြဿနာက အဲဒီက စတာ၊ ငါတို့ က ဆင်းရဲတယ်၊ ကျော်နဲ့ ငါ ခင်နေတဲ့ အဖြစ်ကို သူက မလိုလားဘူး၊ မခင်စေချင်ဘူးပေါ့ဟာ”

“အေးနော် . . .နင်နဲ့ ကျော်သွေးညီညာတို့ ကြား ခင်ပြည့်စုံရောက်လာတော့ သွေးကွဲခြင်းစတာ ပဲထင်တယ်”

သွေးကွဲခြင်းစတာပဲထင်တယ် . . .

သွေးကွဲခြင်းစတာပဲထင်တယ် . . .

သဗ္ဗာရဲ့ စကားက နေ့နားထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြားနေရတော့သည်။ ။

ထို့ပြင် ပြည့်မပါသော နေတို့ ရဲ့ အေးချမ်းခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းဘဝကို တမ်းတမိတော့ လွမ်းမောမိသည်။ ။ မဖြစ်နိုင်တော့တာပဲ ကျော်ရယ်။

“ညနေကျောင်းသွားရင် ငါ ဝင်ခေါ်ရဦးမလား”

“ဟင် . . .မခေါ်နဲ့ သဗ္ဗာ၊ ငါ့ကို ခွင့်တစ်ဝက်တိုင်ပေးဟာ၊ ငါ ခွင့်စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ ခေါင်းတွေကိုက်လာလို့ လည်ချောင်းတွေလည်း နာနေပြီ”

“ဟင်း . . .ဟင်း . . . ပြည့်နဲ့ အပြိုင်အော်လိုက်ရလို့ လား၊ အေးပါ . . .
ငါ ခွင့်တိုင်ပေးပါ့ မယ်၊ နင် ဖျားနေတာ စိတ်ပါမယ် ထင်တယ်၊ ကျော်က
ပြည့်နဲ့ ပြန်ပြီး နင့်ကို မစောင့်လို့ မဟုတ်လား”

“သဇ္ဇာရယ်”

သိနေတာကို ရင်ထဲမှာ ထားလိုက်ပါ။ ပေါ်တင်ဝန်ခံရလောက်အောင်
ငါ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ အလေးအနက်မထားတတ်သူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။

* * *